פד.

י) והשדות כ"כ

סבר. אפי׳ תנאי הפירות נמי בטל

דחכמים עשו חזוק לדבריהם כשל

תורה וכ"ש הירושה שהיא של תורה:

האי כטעמיה וכהילכתיה הוא.

סבירא ליה לרב כטעמיה דרבן

שמעון דמתנה על של תורה תנאו

בטל וכהילכתיה דאם מתה יירשנה:

יחזיר לבני משפחה. ביובל: וינקה

להם מן הדמים. קס"ד יחזירם להם

בדמים קלים: אמאי יחזיר. ירושה

אינה חוזרת ביובל כדאמרי' בבכורות

(דף נב:): משום פגם משפחה. גנאי

הוא להם שיהיו אחרים נקברים עמהם

והם יקברו בקבורת אחרים: **דמי הבר**

כדתניא. לוקח בית הקברות מחזירו

על כרחו: וקוברים אותו בעל כרחו.

של לוקח: אלא לא גרסיי: בותברי

ינתנו לכושל שבהן. בגמרה מפרש

מאי ניהו. ואף על גב דלא משתעבדי

מטלטלי דיתמי לא לבעל חוב ולא

לכתובה הכא דלאו ברשותייהו מנחי

סבירא לרבי טרפון דמוליאין מיד

הלוה או מיד מי שהפקדון אצלו

ונותנין לבעל חוב ולכתובה שנתחייב

בהן המת מחיים: ינסנו ליורשים.

ולא מהניא תפיסה: שכולן לריכין

שבועה. דתנן בפירקיןש הבא ליפרע

מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה

וכל זמן שלא נשבעו אין להם רשות

בהם ואין אנו יודעין אם יש להם

עליו כלום הלכך משמת המת זכו

בהן היורשין וברשותן הן: כל הקודם

נהן זכה. קדמו יורשין זכו ואין

מוליאין מידם דמטלטלי דיתמי לא

משתעבדי לב״ח ולכתובה קדם אחד

מהן האשה או המלוה זכה הוא דר׳

טרפון אית ליה תפיסה דלאחר מיתה

מהניח: זכתה חשה יתר על כתובתה.

אם קדמה ותפסה ויש יותר מן

הכתובה או קדם בעל חוב ותפס ויש

בהן יותר על חובו: המותר ינתנו

לכושל שנהן. זה בעל השטר שידו

על התחתונה ואם יבואו ליד היתומים

שוב לא יוציא מהם לא אשה ולא בעל

חוב: גמ' להולחה ניסנה. ואינה

קיימת בעין דמחסרא גוביינא ומש״ה

אמר רבי טרפון דלא מנחי ברשותא

דיתמי: אבל פקדון דאיתיה בעיניה

אימא כו'. דכל היכא דאיתיה ברשותא

דיתמי איתיה: לכושל שבראיה. למי

ששטרו מאוחר שלא יוכל לטרוף

לקוחות הקודמים לו: לכחובת אשה.

היא קרויה כושל שאין דרכה לחזר

אחר נכסי המת ולבקש היכן יש לו

קרקע: משום חינה. שימלאו האנשים

חן בעיני הנשים ויהיו נשאות להן

שלא תדאגנה להפסיד כתובתן: והוא

כשר. והדבר כשר והגון לעשות כן:

כולהו נמי דיורשין הוו. כיון דטעמח

דר׳ עקיבא משום דלא נשבעו הוא

כי תפסי נמי אמאי זכו הרי זכו בהן

יורשים משעת מיתה ונכסי דיתמי הא

.1ರ್ಜರ

שחייב הוא בהבורתה:

הגהות הב"ח (A) רש"י ד"ה יש לו עליו אונאה דמתנה:

ל"ה משום],

מוסף רש"י המוכר קברו. מערות היו עושין להן נחייהן לקבור שם מתי משפחה למת בשלהי

תוספות רי"ד ועשתה פירות ה״ה פ״פ: כתב רבינו האי ז״ל דהל׳ בר"י. ואינו נ"ל דכ"ז שלא איפסקא הל' בהדיא לא שבקי' כללא דיחיד ורבים הל' כרבים ואע"ג דבעל דידיה כך דרך האמוראים לחקור בדברי התנאים לעמוד על סוף דעתם ומ״ה לא שבקינן לכללא ולמיפסק הל' כוותיה: רשבג״א אם מתה יירשנה וכו׳. פי׳ קסבר רשב״ג ירושת הבעל דאורייתא אותה מלמד שהבעל יורש אח אשחו ארל חיקוז .. פירות דהיא מדרבנן תנאו אמר רב הל׳ קיים. . ררשר"ג דאח מחה יירשוה כו שב גיו אם מונודייו שנוז ולאו מטעמיה דאילו רשב"ג סבר ירושת הבעל דאורייחא וחואו רמל ורר ותנאו בטל דחכמים עשו חיזוק לדבריהם [יותר] משל תורה. ואין הלכה כרשב"ג דאמר המתנה עמ״ש בתורה תנאו בטל. עמ"ש בתורה הנגאו בטיר. דקי"ל הלכה כר"י דאמר בדבר שבממון תנאו קיים. ולא כרב דאמר בדרבנן תנאו בטל דהא רב כהנא נחלה אמר הבאה לאדם ממ"א מתנה עליה שלא יירשנה. עיין בס"ה: **כותני'** מי שמת

דמתנה על של תורה הוא אל תונו (ויקרא כה): ורב סבר אם מתה

וסבר רב תנאו קיים והא 6איתמר האומר

לחבירו על מנת שאין לך עלי אונאה ארב אמר יש לו עליו אונאה ושמואל אמר אין לו עליו

אונאה אלא הלכה כרבן שמעון בן גמליאל

דאמר המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו

במל ולאו ממעמיה דאילו רבן שמעון בן

גמליאל סבר מתה יירשנה ורב סבר מתה לא

יירשנה האי מטעמיה ולא כהילכתיה הוא

אלא הלכה כרבן שמעון בן גמליאל דאמר

אם מתה יירשנה ולאו מטעמיה דאילו רבן

שמעון בן גמליאל סבר בדאורייתא תנאו

בטל הא בדרבנן תנאו קיים ורב סבר אפילו

בדרבנן תנאו במל האי כמעמיה וכהילכתיה

הוא ורב מוסיף הוא אלא הלכה כרבן שמעון

בן גמליאל דאמר אם מתה יירשנה ולאו

מטעמיה דאילו רבן שמעון בן גמליאל סבר

ירושת הבעל דאורייתא וכל המתנה על מה

שכתוב בתורה תנאו בטל ורב סבר ירושת

הבעל דרבנן יוחכמים עשו חיזוק לדבריהם

כשל תורה ורב סבר ירושת הבעל דרבנן

והתנן סרבי יוחנן בן ברוקא אומר היורש את

אשתו יחזיר לבני משפחה וינכה להן מן הדמים

והוינן בה מאי קסבר אי קסבר ירושת הבעל

דאורייתא אמאי יחזיר ואי דרבנן דמים מאי

עבידתייהו ואמר רב לעולם קסבר ירושת

הבעל דאורייתא וכגון שהורישתו אשתו בית

הקברות ∘משום פגם משפחה אמור רבנן

לישקול דמי וליהדר ומאי ינכה להן מן הדמים

דמי קבר אשתו כדתניא ייהמוכר קברו ודרך

קברו מעמדו ומקום הספידו באין בני משפחה

וקוברין אותו בעל כרחו משום פגם משפחה

רב לטעמיה דרבי יוחנן בן ברוקא קאמר וליה לא סבירא ליה: בותנ"ל מי שמת והניף אשה

ובעל חוב ויורשין והיה לו פקדון או מלוה ביד

אחרים רבי מרפון אומר ינתנו לכושל שבהן

רבי עקיבא אומר אין מרחמין בדין יאלא ינתנו

ליורשין שכולן צריכין שבועה ואין היורשין

צריכין שבועה הניח פירות תלושין מן הקרקע

יכל הקודם בהן זכה בהן זכתה אשה יותר

מכתובתה ובעל חוב יותר על חובו המותר רבי מרפון אומר ינתגו לכושל שבהן רבי

עקיבא אומר אין מרחמין בדין אלא ינתנו

ליורשין שכולם צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה: **גכו'** למה לי למיתני מלוה למה לי למיתני פקדון צריכא דאי תנא מלוה

על מנס שאין לך עלי דין אונאס. אמכור לך חפץ זה: יש לו עליו (א). ומבר רב תנאו קיים והא איתמר בו'. ואע"ג דנפרק הזהב (ב"מ דף נא: ושם) מוקי רב נפשיה אפי' כר' יהודה דאמר בדבר לא יירשנה. דקסבר ירושת הבעל דרבנן ולא עשו חזוק לדבריהן שבממון תנאו קיים דעד כאן לא קאמר ר' יהודה התם אלא דידעה כשל תורה: הא בדרבנן. כגון זה שהתנה שלא יאכל פירות: ורב וקמחלה הכא מי ידע דמחיל הכא ליכא לשנויי הכי דה"נ לא ידע

דמחיל שהרי אינו ברור לו שהיא תמות בחייו שמא הוא ימות בחייה לכך פריך שפיר: **ורב** סבר דאפי' בדרבנן תנאו במל. פירש נקונטרס דהיינו בפירות וקשה לר"י דא"כ רב דלא כחד דהא במתניתין אפילו לר׳ יהודה מהני תנאה בפירות והיינו משום דלא שכיחי כדאמרי׳ בריש פרק אע״פ (לעיל דף נו:) ונראה לפרש בדרבנן היינו בעלמא בשום דבר דהוי מדרבנן: משום פגם משפחה לישקול דמי

וליהדר. תימה לרשב״א דא"כ מאי איריא ביובל אפי' בלא יובל נמי דע"כ ביובל איירי דאי בלא יובל האמר דמחזיר א"כ אמאי אילטריך ליה לרב למימר דסבירא ליה דירושת הבעל דאורייתא הו"ל למימר דרבנן ועוד דאיובל מיתנייא ולריך לומר דליכא פגם משפחה עד היובל שאו כל י) הירושות חוזרות וזו אינה חוזרת וניכר

לכתובת אשה. מימה דהל

מלוה ראוי ולא לכתובת אשה:

לכתובת אשה משום חינא. פירש ר"ח שימלאו זו לזו כענין שמלינו משקי בי מטבחיה דכן שהקילו שלא להרבות טומאה במקדש ולענין כמה דברים החמירו יותר כדאמרינן בפסחים (דף טו.) כי:

ולרדי

בהא קאמר רבי מרפון משום דמלוה להוצאה ניתנה אבל פקדון דאיתיה בעיניה אימא מודי ליה לרבי עקיבא ואי תנא הא בהא קאמר רבי עקיבא אבל בהך אימא מודי לרבי מרפון צריכא: מאי לכושל רבי יוסי ברבי חגינא אומר לכושל שבראיה רבי יוחנן אמר לכתובת אשה "משום "חינא כתנאי ר' בנימין אומר לכושל שבראיה והוא כשר רבי אלעזר אומר לכתובת אשה משום חינא: הניח פירות התלושין: ורבי עקיבא מאי איריא מותר כולהו נמי דיורשין הוו אין הכי נמי ואיידי דאמר רבי מרפון מותר תנא איהו נמי מותר

תפסי: ואיידי דאמר ר' טרפון מוסר. אהדר ליה איהו נמי במאי דאיירו ביה ולעולם בכולהו נמי אית ליה דאפילו תפס מפקינן ליה מיניה:

שהם הבורים בשל אחרים: תנן בבכורות בפרק

יש בכור (נב. ושם) דאין אשה נוטלת בראוי ומלוה חשבי ליה רבנן ראוי בפרק יש נוחלין (ב"ב דף קכה: ושם) ולריך לחלק דדוקה גבי בכור חשיבה

הנשים חן בעיני האנשים ויהיה להן קופלים יותר וכן משמע בערוך ובירושלמי וכן משמע לקמן בפ׳ אלמנה (דף מו:) דפריך למ"ד משום חינא יורשים מחי חן חיכח ומשני שירשתה בתה או אחותה פי׳ שאף היא לריכה שיקפלו עליה בני אדם ולפי׳ הקונטרם נמי יש לפרש דכיון שרואות בתה ואחותה שכך בקל באה להם כתובה נשאות יותר ברצון לאנשים ואל תתמה דהכא יפה כח האשה מכח בעל חוב משום חינא ולעניו זיבורית תנו בהניזהיו (גיטין מט: ושס) לבעל חוב בבינונית וכתובת אשה בזיבורית וגירעו כחה מכח בע"ח משום דיותר ממה שהאיש רוצה לישא אשה רוצה לינשא ולא חשו משום חינא לעשות דינה בבינונית כבעל חוב דאין לדמות תקנת חכמים

ה א מיי' פי"ג מהלכות מכירה הלכה ג סמג לאוין קע טוש"ע ח"מ סי׳ רכו סעיף כח:

מ ב מיי׳ פכ״ד מהלכות מכירה הלכה יו סמג עשיו פב טוש"ע י"ד סי

קי' ריו קעיף ו: י ג (מיי׳ פי״ב מהל׳ מלוה) סמג עשין לד טוש"ע אה"ע סימן קב סעיף ב וטוש"ע ח"מ סיי

יא ד (מיי׳ פ״ח מהלכות אישות הלכה י ופי"א מהלכות מלוה הלכה ח) סמג עשין מח ולד טוש"ע אה"ע סי קב סעיף ב ג וטוש"ע ח"מ סימן קד סעיף ג ה:

תוספות רי"ד (המשך) והניח אשה וכ״ח ויורשין י לו מלוה או פקדון ביד אחרים ר"ט אומר ינתן לכושל שבהן ר"ע אומר אין מרחמין . בדיז אלא ינתנו ליורשים . שכולן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה הניח פירות תלושין מן וכה בהן זכתה אשה יותר על כתובתה וב״ח יותר על חובו אומר ינתן לכושל שבהן ר"ע אומר אין מרחמים בדין אלא ינתן ליורשין שכולן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה. פי׳ מטלטלי דיתמי לא משתעבדי לכתובה ולב״ח ואילו היה ביד היתומים לא היו גובים מהן אלא עכשיו בעבור שאינן . ררשוחז ואלא הז ריד מלוה או פקדון ביד אחרים כיייט אומר שמוציאין אותן מיד אחרים וינתנו לכושל שבהן. פי׳ לשפל שבכולן ור"ע אומר אין מרחמין בדין בעבור שהוא שפל אלא ה"ה בחזקת היורשין בכ״מ שהן שכולן צריכין שבועה ואח״כ גובין ועד שלא נשבעו אין להן כח לגבות אבל היורשין זוכין מעכבן הלכך כל . דאיתנהו ברשותייהו קיימו שאין כח בהן להוציא . מידן. ואם הניח פירות תלושין קסבר ר"ט כ"ז שלא נכנסו ליד היורשין . כל הקודם זכה ואם זכה האשה או הב"ח יותר על דינה ינתן לכושל שבהן . ור״ע אומר ינתנו ליורשין: וו "ע אומו ינועו ליוו שין: מאי לכושל שבהן ריב"ח אומר כושל שבראי'. פי' המאוחר לגרוח ולמרוף מן הלקוחות זהו בע״ח ור״י אמר כתובת אשה משום חינא והיא הכושל הלקוחות: ומקשה ור"ע מאי ארי׳ מותר כלהו נמי

ר"ע נכסי בחזקת יורשין

. היימי כל מה שתפשו

. היכי דקיימו הוו דיורשין

. ואמאי לא פליג אלא האטאי לא פליג אלא במותר בלחוד. ומהדר אה"נ ואיידי דאמר ר"ט

מותר אמר איהו נמי מותר

פי׳ כמה שאמר ר״ט ענה ר״ע אבל לדידיה לא שני ליה בין מותר לכל

נים נה מכום ני. ב) [בכורות נב:], ג) [יבמ לו: וש"נן, ד) בכורות נב:, נו: וש"ה(), ד) בכורות נכ:,

ס) [קדושין יח. וש"ה),

ו) כ"ב ק: בכורות נכ:,

ו) [לקמן זו: גיטין לה.

מט:], ח) [פירוש דכיון

דיעי אימתא דמידתו בעל

מוב ויורשין לאחר מיתה מהמה תהא משרתת לבעלה מקמה מהה מחיים ומחוך כך ממצא חן לפניו ויהיה שלום בינו לבינה. ערוך ערך חן ב' ובד"פ חנא א']:, **ט**) [לקמן התוי"ט ספ"ח דבכורות], כ) [ועי׳ תוס׳ גיטין מט:

שעושין מעמדות שבעה :16 (:nl minn) שעומדין ויושבין שם סמוך לבית הקברות בשובם מן הקנל (רשב"ם ב"ב שם). וקוברין אותו בעל כרחו. של לוקח (בכורות שם) ותקנת חכמים היא (ב"ב שם). משום פגם משפחה. גנאי הוא להם שאין לקרובים מקום קבורה הלכך אמור רבנן לישקול דמי וליהדר, והכי אמרינן בהדיא בבכורות פ' יש בכור לנחלה (שם). משום חינא. שיהל חן האנשים בעיני הנשים לינשא להם וכעי"ז לקמן צז:).